

Downloaded via the EU tax law app / web

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

30. ledna 2020(*)

„řízení o p?edb?žné otázce – Volný pohyb kapitálu a plateb – Omezení – Zdan?ní dividend vyplacených subjekt?m kolektivního investování do p?evoditelných cenných papír? (SKIPCP) – Vrácení dan? sražené z dividend – Podmínky – Objektivní rozlišovací kritéria – Kritéria, která jsou podle své povahy nebo fakticky p?íznivá pro da?ové rezidenty“

Ve v?ci C?156/17,

jejímž p?edm?tem je žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce na základ? ?látku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 3. b?ezna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 27. b?ezna 2017, v ?ízení

Köln-Aktiefonds Deka

proti

Staatssecretaris van Financiën:

za p?ítomnosti:

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

SOUDNÍ DV?R (sedmý senát),

ve složení P. G. Xuereb (zpravodaj), p?edseda senátu, T. von Danwitz a C. Vajda, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kancelá?e: M. Ferreira, vrchní radová,

s p?ihlédnutím k písemné ?ásti ?ízení a po jednání konaném dne 22. kv?tna 2019,

s ohledem na vyjád?ení p?edložená:

- za Köln-Aktiefonds Deka R. van der Jagtem, jako partnerem,
- za Nederlandse Orde van Belastingadviseurs F. R. Herreveldem a J. J. A. M. Korvingem, jako zmocn?nci,
- za Loyens en Loeff NV A. C. Breuerem, advocaat, a S. Daniëlsem, da?ový poradce,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocn?nci,

- za německou vládu předvedl T. Henzem, J. Möllerem a R. Kanitzem, a poté J. Möllerem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a N. Gossement, jako zmocněnci,

po vypořádání stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. září 2019,
vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 63 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Köln-Aktienfonds Deka (dále jen „KA Deka“) a Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko) ohledně vrácení daně z dividend, která byla k tíži KA Deka sražena z dividend, plynoucích z akcií nizozemských společností, vyplacených v obdobích 2002/2003 až 2007/2008.

Právní rámec

Právo Unie

3 Podle čtvrtého bodu odvodňovací směrnice Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. 1985, L 375, s. 3; Zvl. vyd. 06/01, s. 139) bylo jejím předmětem stanovení společných obecných pravidel pro povolování subjektů kolektivního investování, které se nacházejí v členských státech, dohled nad nimi, jejich strukturu a činnost a pro informace, které musí zveřejňovat. Směrnice 85/611 byla před svým zrušením – s účinností od 1. července 2011 – několikrát pozměněna směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. 2009, L 302, s. 32), kterou byla přepracována.

Nizozemské právo

4 Účelem nizozemského režimu pro daňové subjekty kolektivního investování (dále jen „DSKI“) je umožnit fyzickým osobám a především malým investorům kolektivně investovat do určitých druhů akcií. Tento režim má za cíl sblížit daňové zacházení s jednotlivci, kteří investují prostřednictvím DSKI, s daňovým zacházením s jednotlivci, kteří investují individuálně.

5 Pro tyto účely podléhají DSKI nulové sazbě korporační daně. Mají rovněž nárok na vrácení daně z dividend, která byla sražena ze získaných nizozemských dividend. Článek 10 odst. 2 Wet op de dividendbelasting 1965 (zákon o dani z dividend z roku 1965), v době rozhodné z hlediska sporu v předním řízení, stanoví:

„Společnost kvalifikovaná jako subjekt investování pro účely korporační daně může požádat inspektora o přezkoumání rozhodnutí, proti kterému je možné podat odvolání, jímž mu bude přiznáno vrácení daně z dividend sražené k jeho tíži v průběhu kalendářního roku [...]“

6 DSKI mají rovněž právo na náhradu z titulu daně, která jim byla sražena u zdroje z investičních výnosů ze zahraničí.

7 Pokud DSKI vyplácejí dividendy, mají povinnost vybrat u zdroje od jejich příjemce

nizozemskou daň z dividend.

8 Režim vztahující se na DSKI je upraven především v § 28 Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (zákon z roku 1969 o korporátní dani), jenž upravuje podmínky, které musí splnit subjekt investování, aby mohl být kvalifikován jako DSKI.

9 Mezi tyto podmínky patří povinnost subjektu investování vyplácet svým akcionářům nebo podílňákům v určité lhůtě dosažené zisky. Ustanovení § 28 odst. 2 písm. b) zákona o korporátní dani z roku 1969 stanoví, že část zisku určená vyhláškou s obecnou působností se vyplácí akcionářům a držitelům podílových listů do osmi měsíců od skončení účetního roku a že zisk, který má být vyplacen, se rozděluje v rovném poměru mezi akcie a podílové listy.

10 V tomto ohledu vyplývá ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, že podle Besluit beleggingsinstellingen (vyhláška o subjektech kolektivního investování (Stb. 1970, § 190), ve znění vyhlášky ze dne 20. prosince 2007 (Stb. 2007, § 573) (dále jen „vyhláška o subjektech kolektivního investování“) jsou pro účely určení rozdělitelného zisku subjektu kolektivního investování zohledněny neodpočitatelné částky. Mimoto může DSKI vytvářet rezervu na reinvestici a hotovostní rezervu za účelem zaokrouhlování částek, které vyplácí.

11 Mezi podmínky, na nichž závisí kvalifikace subjektu jako DSKI, patří rovněž povaha akcionářů subjektu investování, jelikož režim DSKI má být využíván pouze investory, kterým je určen.

12 Podmínky týkající se akcionářů byly v letech 2002 až 2006 upraveny v § 28 odst. 2 písm. c) až g) zákona o korporátní dani z roku 1969. Tato ustanovení rozlišovala mezi subjekty investování, jejichž akcie nebo podíly byly prodány široké veřejnosti, a ostatními subjekty, na které se vztahovaly přísnější podmínky. Rozlišování mezi těmito subjekty bylo založeno na tom, zda jejich akcie nebo podílové listy byly či nebyly oficiálně kótovány na burze v Amsterdamu.

13 Subjekt investování, jehož akcie nebo podílové listy byly kótovány na burze v Amsterdamu, byl v zásadě vyloučen z režimu DSKI, pokud nejméně 45 % jeho akcií nebo podílových listů v držení subjektu podléhajícího dani ze zisku, s výjimkou DSKI, jehož akcie nebo podílové listy jsou kótovány na burze v Amsterdamu, nebo byly drženy subjektem, jehož zisk byl zdaněn u jeho akcionářů nebo podílňáků. Kromě toho nemohl režim DSKI podléhat subjekt investování, pokud 25 % a více akcií nebo podílů držela jediná fyzická osoba.

14 Subjekt investování, jehož akcie nebo podílové listy nebyly kótovány na burze v Amsterdamu, podléhal přísnějším podmínkám a pro nárok na režim DSKI muselo být v zásadě alespoň 75 % jeho akcií nebo jeho podílových listů v držení fyzických osob, subjektů, které nepodléhají dani ze zisku, jako jsou penzijní fondy a dobročinné organizace, nebo jiných DSKI. Subjekt investování nemohl podléhat režimu DSKI, pokud jedna nebo více fyzických osob měly v tomto subjektu v držení nejméně 5 % akcií nebo podílových listů. Pokud získal investiční fond povolení na základě Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (zákon o dohledu nad investičními fondy) ze dne 27. června 1990 (Stb. 1990, § 380), byl posledně uvedený zákaz nahrazen pravidlem, že žádná fyzická osoba nemá právo držet v daném subjektu 25 % akcií a více.

15 V návaznosti na legislativní změny od 1. ledna roku 2007 musí být pro nárok na využívání režimu DSKI akcie nebo podílové listy subjektu investování přijaty k obchodování na takovém trhu finančních nástrojů, jako je trh uvedený v § 1:1 Wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (zákon o finančních trzích a dohledu nad nimi) ze dne 28. září 2006 (Stb. 2006, § 475), nebo fond či jeho správce musí obdržet povolení na základě § 2:65 uvedeného zákona nebo být této povinnosti povolení zproštěny na základě § 1:1

2:66 odst. 3 tohoto zákona.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žné otázky

16 KA Deko je investiční fond založený podle německého práva (*Publikums-Sondervermögen*), který má sídlo v Německu. Představuje SKIPCP ve smyslu směrnic 85/611 a 2009/65 otevřeného typu, je kótovaný na burze cenných papírů, nemá právní osobnost a je v Německu osobně osvobozený od daně ze zisku. Uskutečňuje investice na účet jednotlivců. Kurz jeho akcií je určen na německé burze, ale obchodování s nimi se uskutečňuje prostřednictvím systému nazvaného „*global stream system*“.

17 Během účetních období 2002/2003 až 2007/2008 obdržel KA Deko dividendy vyplacené společnostmi usazenými v Nizozemsku, jejichž akcie měl v držení. Tyto dividendy podléhaly v souladu s dohodou o zamezení dvojímu zdanění v oblasti daně z příjmu a daně z majetku, jakož i různých dalších daní, a o úpravě dalších otázek daňové povahy, uzavřené dne 16. března 1959 mezi Nizozemským královstvím a Spolkovou republikou Německo (Trb. 1959, 85), ve znění též dodatkového protokolu ze dne 4. března 2004 (Trb. 2004, 185) (dále jen „daňová dohoda uzavřená mezi Nizozemskem a Spolkovou republikou Německo“), srážkové daně ve výši 15 %. KA Deko neměl na rozdíl od investičního fondu usazeného v Nizozemsku splňujícího podmínky pro kvalifikaci jako DSKI nárok na vrácení uvedené daně na základě čl. 10 odst. 2 zákona o dani z dividend z roku 1965.

18 KA Deko nemá v Nizozemsku povinnost provést povinnou srážku daně z dividend, které sám vyplatil.

19 Předkládající soud uvádí, že podle pravidel německého daňového práva platí pro jednotlivce, kteří investovali do investičního fondu, fikce, že obdrželi určitou minimální teoretickou částku dividend. Částky, které jsou tedy zdaněny nad rámec částky skutečně vyplacené, jsou označovány jako „výnosy rovnocenné vyplaceným výnosům“ („*ausschüttungsgleiche Erträge*“). V průběhu let dotčených v p?vodním ?ízení se na německé jednotlivce, kteří investovali do takových fondů, vztahovalo osvobození od daně použitelné na polovinu jejich daňového základu, který odpovídal skutečně vyplaceným ziskům zvýšeným o případné „výnosy rovnocenné vyplaceným výnosům“.

20 Až do roku 2004 umožňovaly německé právní předpisy těmto jednotlivcům, aby si v plném rozsahu započítali částku nizozemské daně z dividend odvedenou investičním fondem na německou daň vybranou ze zdaněné poloviny základu daně. V návaznosti na změnu německé právní úpravy byl tento zápočet v letech 2004 až 2008 omezen na polovinu nizozemské srážkové daně a započtení již nebylo možné provést, jestliže se investiční fond rozhodl odejít od zisku zahraniční srážkovou daň.

21 KA Deko požádal nizozemské daňové orgány o vrácení daně, která mu byla sražena z dividend vyplacených nizozemskými společnostmi v letech 2002/2003 až 2007/2008.

22 Vzhledem k tomu, že inspektor van de Belastingdienst (inspektor daňové správy, dále jen „inspektor“) tyto žádosti zamítl, podal KA Deko žalobu k rechtbank Zeeland-West-Brabant (soud v Zeeland-West-Brabant, Nizozemsko), aby rozhodl o legalitě rozhodnutí inspektora. Tento fond před uvedeným soudem tvrdil, že jej lze přirovnat k investičnímu fondu usazenému v Nizozemsku, který má postavení DSKI ve smyslu článku 28 zákona o korporátní dani z roku 1969, a že má proto nárok na vrácení daně z dividend na základě článku 56 ES (nyní článku 63 SFEU).

23 Vzhledem k tomu, že si Rechtbank Zeeland-West-Brabant (soud v Zeeland-West-Brabant)

nebyl jist, zda je KA Deko objektivně srovnatelný s DSKI z hlediska kritérií pro srovnání těchto fondů stanovených Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) a s ohledem na velký počet věcí, ve které by mohly vyvstat otázky podobné otázkám dotčeným ve sporu v původním řízení, rozhodl se položit tomuto soudu pět předběžných otázek.

24 Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) úvodem konstatuje, že společnost KA Deko může být podle své právní formy kvalifikován jako DSKI a je v tomto ohledu objektivně srovnatelný s DSKI se sídlem v Nizozemsku. Tento soud upřesňuje, že zatímco DSKI se sídlem v Nizozemsku má nárok na vrácení daní z dividend, které požaduje KA Deko, nemá poslední uvedený nárok na vrácení daní z dividend ani podle nizozemských právních předpisů, ani podle daňové dohody uzavřené mezi Nizozemským královstvím a Spolkovou republikou Německo.

25 Vzhledem k tomu, že měl Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) za to, že přetrvávají důvodné pochybnosti o odpovědích na otázky položené rechtbank Zeeland-West-Brabant (soud v Zeeland-West-Brabant), rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání článek 56 ES (nyní článek 63 SFEU) tomu, aby investičnímu fondu, který je usazen mimo Nizozemsko, nebyla vrácena nizozemská daň z dividend, která byla sražena z dividend, jež uvedený fond získal od subjektů usazených v Nizozemsku, z toho důvodu, že se na něj nevztahuje povinnost provést srážku nizozemské daní z dividend, zatímco na takové vrácení daní má nárok daňový subjekt kolektivního investování, který je usazen v Nizozemsku a jenž po srážce nizozemské daní z dividend každoročně vyplácí investiční výnosy svým akcionářům a podílňákům?

2) Brání článek 56 ES (nyní článek 63 SFEU) tomu, aby investičnímu fondu, který je usazen mimo Nizozemsko, nebyla vrácena nizozemská daň z dividend, která byla sražena z dividend, jež uvedený fond získal od subjektů usazených v Nizozemsku, z toho důvodu, že uspokojivě neprokázal, že jeho akcionáři a podílňáci splňují podmínky stanovené nizozemskými právními předpisy?

3) Brání článek 56 ES (nyní článek 63 SFEU) tomu, aby investičnímu fondu, který je usazen mimo Nizozemsko, nebyla vrácena nizozemská daň z dividend, která byla sražena z dividend, jež uvedený fond získal od subjektů usazených v Nizozemsku, z toho důvodu, že každoročně nevyplácí svým akcionářům a podílňákům veškeré investiční výnosy, a to nejpozději do osmi měsíců po uplynutí účetního období, přestože v zemi, v níž je usazen, se podle použitelných právních předpisů investiční výnosy, které nebyly vyplaceny, považují a) za vyplacené nebo b) jsou zahrnuty do daní, která je v takové zemi vybírána od akcionářů a podílňáků, jako by byly vyplaceny, zatímco na takové vrácení daní má nárok daňový subjekt kolektivního investování, který je usazen v Nizozemsku a jenž po srážce nizozemské daní z dividend každoročně vyplácí investiční výnosy svým akcionářům a podílňákům“

Řízení před Soudním dvorem

26 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 5. dubna 2017 byla tato věc spojena s věcí C-157/17 pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

27 Po vyhlášení rozsudku ze dne 21. února 2018, Fidelity Funds a další (C-480/16, EU:C:2018:480), informoval předkládající soud Soudní dvůr dopisem ze dne 3. prosince 2018 o tom, že si přeje vzít zpět žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-157/17, jakož i první otázku ve věci C-156/17, ale že si přeje zachovat druhou a třetí otázku položené ve věci C-156/17.

28 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 4. prosince 2018 byla věc C-156/17 oddělena od věci C-157/17 a tato poslední věc byla dne 12. prosince 2018 vyškrtuta z rejstříku Soudního dvora.

K žádosti o znovuotevření ústní části řízení

29 Po přednesení stanoviska generálního advokáta požádal KA Deku podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 18. září 2019, aby v souladu s článkem 83 jednacího řádu Soudního dvora bylo nařízeno znovuotevření ústní části řízení.

30 Na podporu své žádosti KA Deku tvrdí, že stanovisko generálního advokáta obsahuje nesprávnost u výkladu čl. 7 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355). Na rozdíl od toho, co uvedl generální advokát v bodech 79 až 81 svého stanoviska, nemá čl. 7 písm. e) směrnice 95/46 horizontální přímý účinek, který by opravoval neveřejnoprávní subjekt požadovat osobní údaje od jiného neveřejnoprávního subjektu nebo je poskytovat. Tato nesprávnost může mít podle KA Deku rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, a odvodnit tak znovuotevření ústní části řízení.

31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 252 druhého pododstavce SFEU generální advokát předkládá ve veřejném, zcela nestranném a nezávislém stanovisku ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není tímto stanoviskem ani dříve, na základě kterých k němu generální advokát dospěl, vázán (rozsudek ze dne 22. února 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging a další, C-126/16, EU:C:2017:489, bod 31, jakož i citovaná judikatura).

32 Je třeba rovněž uvést, že statut Soudního dvora Evropské unie ani jeho jednací řád nedávají dotčeným účastníkům řízení nebo zúčastněným stranám uvedeným v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie možnost podat vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (rozsudek ze dne 25. října 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, bod 23 a citovaná judikatura). Nesouhlas takového účastníka řízení nebo zúčastněné strany se stanoviskem generálního advokáta tedy nemůže sám o sobě představovat důvod ke znovuotevření ústní části řízení, a to bez ohledu na otázky, kterými se generální advokát ve stanovisku zabýval (rozsudky ze dne 25. října 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, bod 24, jakož i ze dne 29. listopadu 2017, King, C-214/16, EU:C:2017:914, bod 27 a citovaná judikatura).

33 Z toho vyplývá, že žádosti KA Deku o znovuotevření ústní části řízení nemůže být vyhověno, jelikož je jejím účelem umožnit mu vyjádřit se k závěrem učiněným generálním advokátem v jeho stanovisku týkajícím se výkladu směrnice 95/46.

34 Podle článku 83 jednacího řádu může Soudní dvůr kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídít znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc

rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán.

35 V projednávané věci však Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta shledal, že má k dispozici všechny poznatky nezbytné pro odpověď na otázky položené předkládajícím soudem.

36 S ohledem na výše uvedené není důvod nařizovat znovuotevření ústní části řízení.

K předložným otázkám

Úvodní poznámky

37 Je nutno předeslat, že jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, dividendy vyplacené společnostmi se sídlem v Nizozemsku příjemcem usazeným v tomto členském státě podléhají dani z dividend. Pokud má příjemce dividend, tak jako ve věci v původním řízení, sídlo v jiném členském státě, kterým je v projednávané věci Německo, mohou být tyto dividendy zdaněny v Nizozemsku sazbou 15 % na základě daňové dohody mezi Nizozemským královstvím a Spolkovou republikou Německo.

38 Z informací obsažených v tomto rozhodnutí rovněž vyplývá, že pouze investiční fondy, které splňují podmínky stanovené článkem 28 zákona o korporátní dani z roku 1969 k tomu, aby byly kvalifikovány jako DSKI, mohou požádat a může jim být přiznáno vrácení daně z dividend, kterou odvedly.

39 Takové vrácení není přiznáno investičním fondům, které neprokáží splnění uvedených podmínek, včetně fondům-nerezidentům.

40 Zatímco tedy dividendy vyplácené fondům, které jsou kvalifikovány jako DSKI, nejsou na jejich straně zdaňovány, dividendy vyplácené jiným subjektem, včetně investičních fondů se sídlem v jiných členských státech, takovému zdanění podléhají.

41 Z toho vyplývá, že s investičním fondem, který splňuje podmínky pro DSKI, je z hlediska obdržení dividend zacházeno daňově příznivěji než s investičními fondy, které uvedené podmínky nespĺňují, a to včetně investičních fondů – nerezidentů.

42 V této souvislosti je třeba připomenout, že přísluší členským státům, aby za dodržení unijního práva uspořádaly svůj systém zdanění rozdělovaných zisků a v rámci toho vymezily základ daně, jakož i daňovou sazbu, které se použijí u akcionáře-příjemce (viz zejména rozsudky ze dne 20. května 2008, *Orange European Smallcap Fund*, C-194/06, EU:C:2008:289, bod 30; ze dne 20. října 2011, *Komise v. Německo*, C-284/09, EU:C:2011:670, bod 45, jakož i ze dne 30. června 2016, *Riskin a Timmermans*, C-176/15, EU:C:2016:488, bod 29).

43 Z toho vyplývá, že členské státy mají volnost stanovit za účelem podpory využívání subjektů kolektivního investování zvláštní daňový režim vztahující se na tyto subjekty a na dividendy, které obdrží, jakož i definovat materiální a formální podmínky, které musí být splněny, aby se na něj takový režim mohl vztahovat (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. října 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 47, jakož i ze dne 24. října 2018, *Sauvage a Lejeune*, C-602/17, EU:C:2018:856, bod 34).

44 Zásadová autonomie členských států je navíc inherentní, že členské státy určí, jaké podmínky mají být požadovány k prokázání, že jsou splněny podmínky pro nárok na takový režim (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 37; ze dne 9. října 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 47, jakož i ze dne 24. října 2018, Sauvage a Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, bod 34).

45 Výkon této daňové autonomie členských států však musí být prováděn v souladu s požadavky vyplývajícími z práva Unie, zejména s požadavky stanovenými ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu kapitálu (rozsudek ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 38).

46 Zavedení vlastního režimu pro subjekty kolektivního investování a zejména povaha podmínek vyžadovaných pro zahrnutí pod tento režim a podmínky, které musí být za tímto účelem předloženy, nesmí proto představovat omezení volného pohybu kapitálu.

47 Na druhou a třetí položenou otázku je třeba odpovědět s přihlédnutím k těmto úvahám.

Ke druhé otázce

48 Podstatou druhé otázky předkládacího soudu je, zda musí být článek 63 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že investičnímu fondu nerezidentovi nebude vrácena daň, která byla sražena z dividend, jež uvedený fond získal od subjektů usazených v tomto členském státě, z důvodu, že neprokáže, že jeho akcionáři nebo podílníci splňují podmínky stanovené touto právní úpravou.

49 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že mezi opatření zakázaná podle čl. 63 odst. 1 SFEU jakožto omezení pohybu kapitálu patří taková opatření, která mohou od investování v některém členském státě odradit osoby, které nejsou v tomto státě rezidenty, nebo odradit osoby-rezidenty v uvedeném členském státě od investování v jiných státech (viz zejména rozsudky ze dne 10. dubna 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, bod 39, jakož i ze dne 22. listopadu 2018, Sofina a další, C-575/17, EU:C:2018:943, bod 23 a citovaná judikatura).

50 Je tedy třeba zaprvé ověřit, zda podmínky týkající se akcionářů nebo podílníků fondu stanovené členským státem, na nichž závisí možnost tohoto fondu požadovat vrácení daně z dividend, kterou odvedl, jsou způsobilé odradit investiční fond-nerezidenta od investování v tomto členském státě. Zadruhé bude třeba zkoumat, zda podmínky, které musí investiční fondy-nerezidenti za tímto účelem poskytnout, vedou k tomu, že fondy budou od investování v uvedeném členském státě odrazeny.

51 Pokud jde zaprvé o tyto podmínky, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v letech 2002 až 2006 stanovily podmínky týkající se akcionářů a podílníků prahové hodnoty podílů, které nesměly být držiteli akcií nebo podílových listů fondu překročeny, aby mohl být tento fond kvalifikován jako DSKI. Tyto prahové hodnoty se lišily v závislosti na tom, zda byly akcie nebo podílové listy fondu oficiálně kótovány na burze v Amsterdamu, či nikoli.

52 Pokud totiž akcie nebo podílové listy byly oficiálně kótovány na burze v Amsterdamu, nemohly do režimu DSKI spadat ty fondy, v nichž nejméně 45 % akcií nebo podílových listů bylo drženo subjektem podléhajícího dani ze zisku nebo subjektem, jehož zisk byl zdaněn u akcionářů nebo podílníků, jakož i fondy, v nichž jediná fyzická osoba držela podíl ve výši 25 % a více. Naopak pokud akcie nebo podílové listy fondu nebyly oficiálně kótovány na burze v Amsterdamu, muselo být alespoň 75 % akcií nebo podílových listů fondu v držení fyzických osob, subjektů, které

nepodléhají dani ze zisku, jako jsou penzijní fondy a dobročinné organizace, nebo jiných DSKI, aniž jedna fyzická osoba sama držela podíl ve výši 5 % a více nebo, pokud měl subjekt povolení na základě zákona o dohledu nad investičními fondy, 25 % a více.

53 Z předkládacího rozhodnutí rovněž vyplývá, že podle vnitrostátních právních předpisů platných od 1. ledna 2007 musí být akcie nebo podíly investičního subjektu k tomu, aby mohl spadat pod režim DSKI, přijaty k obchodování na takovém trhu finančních nástrojů, jako je trh podle zákona o finančních trzích a dohledu nad nimi, nebo fond či jeho správce musí obdržet povolení na základě tohoto zákona nebo být této povinnosti povolení zproštěny. Předkládající soud upřesňuje, že v současnosti není rozhodující, zda jsou akcie nebo podílové listy fondu kótovány na Amsterodamské burze.

54 Je třeba konstatovat, že vnitrostátní právní úprava dotčená v povodním řízení, která byla platná v období let 2002–2006, podobně jako právní úprava platná od 1. ledna 2007, nerozlišovala mezi investičními fondy-rezidenty a investičními fondy–nerezidenty v tom smyslu, že se podmínky pro vrácení daně z dividend vztahovaly bez rozdílu na tyto dva druhy fondů.

55 Vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílu na hospodářské subjekty, které jsou rezidenty, a na hospodářské subjekty-nerezidenty, však mohou představovat omezení volného pohybu kapitálu. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že i rozlišování, které spočívá na objektivních kritériích, může fakticky znevýhodňovat přeshraniční situace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. února 2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, body 37 až 39).

56 Tak je tomu v případě, jestliže vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílu na hospodářské subjekty, které jsou rezidenty i nerezidenty, vyhrazují daňovou výhodu situacím, kdy hospodářský subjekt splňuje podmínky nebo povinnosti, které jsou ze své povahy nebo *de facto* vlastní vnitrostátnímu trhu, takže pouze hospodářské subjekty působící na vnitrostátním trhu jsou s to je splnit, a hospodářské subjekty-nerezidenti, které jsou srovnatelné, tyto podmínky nebo povinnosti obecně nesplňují (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. října 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, body 36 a 37, jakož i ze dne 8. června 2017, *Van der Weegen a další*, C-580/15, EU:C:2017:429, bod 29).

57 Pokud jde v tomto ohledu o vnitrostátní právní úpravu dotčenou v povodním řízení, která byla použitelná v období let 2002–2006, z informací uvedených v předkládacím rozhodnutí, které jsou shrnuty v bodě 52 tohoto rozsudku, vyplývá, že investiční fondy, jejichž akcie nebo podílové listy nebyly kótovány na burze v Amsterodamu, musely splňovat přísnější podmínky než investiční fondy, jejichž akcie nebo podílové listy byly na této burze kótovány.

58 Je tedy na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda podmínka týkající se akcionářů nebo podílníků, která vycházela z kótování akcií nebo podílových listů fondu na burze v Amsterodamu, nemohla být z důvodu své povahy nebo fakticky splněna jen investičními fondy-rezidenty, zatímco investiční fondy-nerezidenti, jejichž akcie a podílové listy nebyly kótovány na burze v Amsterodamu, ale na jiné burze, ji obecně nesplňovaly.

59 Pokud jde o vnitrostátní právní předpisy platné od 1. ledna 2007, z informací uvedených v předkládacím rozhodnutí, které jsou shrnuty v bodě 53 tohoto rozsudku, vyplývá, že k tomu, aby se mohl na subjekt investování vztahovat režim DSKI, musí být jeho akcie nebo podílové listy přijaty k obchodování na takovém trhu finančních nástrojů, jako je trh upravený zákonem o finančních trzích a dohledu nad nimi. Podle těchto právních předpisů spadá do tohoto režimu rovněž fond nebo jeho správce, kteří jsou držiteli povolení nebo kteří jsou od takového povolení osvobozeni na základě uvedeného zákona.

60 V tomto ohledu je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda podmínky stanovené touto poslední uvedenou právní úpravou nemohou být ze své povahy nebo fakticky splněny pouze investičními fondy-rezidenty a zda ve skutečnosti nevyplývají z tohoto režimu investiční fondy-nerezidenty, které splňují podobné podmínky v členském státě svého sídla.

61 Pokud jde zadruhé o důkazy, které musí investiční fondy-nerezidenti předložit k prokázání toho, že splňují podmínky pro to, aby se na ně mohl vztahovat režim DSKI, a dosáhnout tak vrácení daně z dividend, kterou odvedly, je třeba připomenout, že daňové orgány členského státu jsou oprávněny požadovat od daňového poplatníka důkazy, které považují za nezbytné pro posouzení, zda jsou splněny podmínky pro daňové zvýhodnění stanovené dotčenými právními předpisy, a zda lze tedy uvedené zvýhodnění poskytnout (rozsudek ze dne 10. února 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 95, jakož i citovaná judikatura). Obsah, formu a míru přesnosti, kterou musí splňovat informace předložené daňovým poplatníkem, aby mu bylo prokázáno daňové zvýhodnění, musí určit členský stát, který takovou výhodu poskytl, aby mohl správně vyměřit daň (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. října 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, bod 52).

62 K tomu, aby nebylo daňovému poplatníku-nerezidentovi znemožněno nebo nadměrně ztěženo prokázání daňové výhody, nelze nicméně požadovat, aby předložil podklady, které ve všech ohledech odpovídají formě a míře přesnosti důkazů stanovených vnitrostátní právní úpravou členského státu, který tuto výhodu poskytl, jestliže podklady poskytnuté daňovým poplatníkem umožňují tomuto členskému státu jasně a přesně ověřit, zda jsou podmínky získání dotčeného daňového zvýhodnění splněny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. března 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 46). Jak totiž uvádí generální advokát v bodě 72 svého stanoviska, daňoví poplatníci-nerezidenti nemohou podléhat nadměrné administrativní zátěži, která ve vztahu k nim založí skutečnou nemožnost využívat daňového zvýhodnění.

63 Ve věci v původním řízení předkládající soud uvádí, že KA Deko není s to splnit podmínky týkající se akcionářů z důvodu jím zvoleného systému obchodování s akciemi, který mu neumožňuje znát své vlastníky podílů.

64 Nemožnost doložit podmínky týkající se akcionářů proto podle všeho nespočívá ve vnitřní složitosti požadovaných informací ani v požadovaném důkazním prostředku, ani v právní nemožnosti shromáždit uvedené údaje z důvodu použití právních úpravy o ochraně údajů, kterými se provádí směrnice 95/46, ale vyplývá z volby modelu, jakým dotčený fond obchoduje s akciemi.

65 Za těchto podmínek nepředstavuje přítom chybějící tok informací na straně hospodářského subjektu problém, jehož důsledky by musel nést dotčený členský stát (viz rozsudky ze dne 10. února 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 98, jakož i ze dne 30. března 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 48).

66 Vzhledem k tomu, že požadavky na důkazy dotčené ve věci v původním řízení jsou podle všeho uloženy rovněž investičním fondem-rezidentem, které si zvolily podobný systém obchodování s podíly, jako je systém zvolený společností KA Deko ve věci v původním řízení, což musí ověřit předkládající soud, nepředstavuje odmítnutí vrátit investičnímu fondu-nerezidentovi daň z dividend, kterou zaplatil, z důvodu, že tento fond nebyl s to dostatečně prokázat, že tyto podmínky splňuje, nevýhodné zacházení s investičním fondem-nerezidentem.

67 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která stanoví, že investičnímu fondu-nerezidentovi nebude vrácena daň, která byla sražena z dividend, jež uvedený

fond získal od subjektů usazených v tomto členském státě, z důvodu, že neprokáže, že jeho akcionáři nebo podílníci splňují podmínky stanovené touto právní úpravou, s výhradou, že tyto podmínky fakticky neznevýhodňují investiční fondy-nerezidenty a že daňové orgány vyžadují, aby dodržení uvedených podmínek prokázaly rovněž investiční fondy-rezidenti, což musí ověřit předkládající soud.

Ke třetí otázce

68 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 63 SFEU vykládán v tom smyslu že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že investičnímu fondu-nerezidentovi nebude vrácena daň z dividend, kterou musel odvést v tomto členském státě, z důvodu, že nesplňuje podmínky stanovené pro toto vrácení, tedy že každoročně nevyplácí svým akcionářům nebo podílníkům veškeré investiční výnosy, a to do osmi měsíců po uplynutí účetního období, přestože se v členském státě jeho sídla považují podle použitelných právních předpisů investiční výnosy, které nejsou vyplaceny, za vyplacené nebo jsou zahrnuty do daně, která je v tomto členském státě vybírána od akcionářů či podílníků, jako by byl tento zisk vyplacen.

69 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, podmínka pro vrácení daně z dividend týkající se vyplácení zisků investičního fondu, je formulována obecně a nerozlišuje mezi investičními fondy-rezidenty a investičními fondy-nerezidenty. Tuto podmínku musí totiž splnit jak investiční fondy-rezidenti, tak investiční fondy-nerezidenti, aby měli nárok na vrácení odvedené daně z dividend.

70 S ohledem na judikaturu připomenutou v bodech 55 a 56 tohoto rozsudku je však třeba ověřit, zda taková podmínka, byť je použitelná bez rozdílu, nemůže fakticky znevýhodňovat investiční fondy-nerezidenty.

71 Jak bylo připomenuto v bodě 43 tohoto rozsudku, při neexistenci harmonizace na úrovni Evropské unie se může každý členský stát rozhodnout, zda za účelem podpory využívání subjektů kolektivního investování stanoví zvláštní daňový režim vztahující se na tyto subjekty a na dividendy, které obdrží, a definuje materiální a formální podmínky, které musí být splněny, aby se na něj takový režim mohl vztahovat. Podmínky takových režimů jsou tedy nutně vlastní každému členskému státu a liší se mezi nimi.

72 Kromě toho volný pohyb kapitálu nemůže být chápán v tom smyslu, že členský stát je povinen zavádět daňová pravidla v závislosti na pravidlech jiného členského státu tak, aby za každé situace zaručovala zdanění odstraňující veškeré odlišnosti vyplývající z vnitrostátních daňových právních úprav, jelikož rozhodnutí poplatníka týkající se investice v jiném členském státě mohou být pro takového poplatníka v jednotlivých případech více či méně výhodná nebo nevýhodná (rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, bod 80 a citovaná judikatura).

73 Podmínit možnost vrácení srážkové daně striktním splněním podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy bez ohledu na právní podmínky, kterým podléhají investiční fondy-nerezidenti ve státě, kde jsou usazeni, by nicméně znamenalo vyhradit možnost využití výhodného zacházení s dividendami pouze investičním fondům rezidentům. S výhradou ověřením předkládajícím soudem by totiž investiční fondy-rezidenti byly obecně s to splnit všechny podmínky stanovené právními předpisy státu svého usazení, zatímco investiční fondy-nerezidenti by obecně mohly splnit pouze podmínky stanovené členským státem svého usazení.

74 Za těchto podmínek nelze vyloučit, že se investiční fond-nerezident, který z důvodu právního rámce platného ve státě svého sídla nebude splňovat všechny podmínky stanovené členským státem, který přiznává dotčené daňové zvýhodnění, bude nicméně nacházet v situaci, která je v podstatě srovnatelná se situací investičního fondu-rezidenta, který takové podmínky

splňuje.

75 K tomu, aby podmínky stanovené právními předpisy členského státu, které se použijí bez rozdílu na investiční fondy-rezidenty i na investiční fondy-nerezidenty, fakticky neznevýhodňovaly investiční fondy nerezidenty, musí být tedy tímto fondem umožněno prokázat, že se zejména z důvodu právního rámce platného ve státě jejich sídla nacházejí v situaci srovnatelné se situací investičních fondů-rezidentů, které tyto podmínky splňují.

76 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací se musí zkoumat s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními, jakož i jejich účel a obsah (viz zejména rozsudek ze dne 2. června 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 48 a citovaná judikatura).

77 V tomto ohledu vyplývá ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, že podmínka spočívající v rozdělování zisků souvisí s cílem režimu DSKI, kterým je dosáhnout toho, aby výnos z investic, které jednotlivec uskutečňuje prostřednictvím investičního subjektu, byl stejný jako výnos z investic, které jsou uskutečňovány individuálně. Z tohoto spisu rovněž vyplývá, že vnitrostátní zákonodárce měl za tímto účelem za to, že je nezbytné, aby investiční subjekty co nejdříve předaly zisky z investic státům, jejichž peněžní prostředky investovaly.

78 Pokud jde o vztah mezi povinností vyplácení zisků a zdaněním investorů, ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, také vyplývá, že povinnost vyplácení vede k uložení daně z příjmů. Vzhledem k tomu, že bylo v roce 2001 zavedeno paušální zdanění ročního výnosu vypočítávaného u jednotlivců nezávisle na skutečném výnosu z jejich akcií a jiných investic, si žalobce v původním řízení, vedlejší účastníci v původním řízení, i Evropská komise kladou otázku ohledně nezbytnosti vyplácení zisků fondu pro účely dosažení cíle neutrality zdanění mezi příjmy investicemi a investicemi uskutečňovanými prostřednictvím investičního fondu.

79 V projednávané věci je na předkládajícím soudu, který má jako jediný pravomoc vykládat vnitrostátní právo, aby s přihlédnutím ke všem prvkům daňových právních předpisů dotčených v původním řízení a k vnitrostátnímu daňovému systému jako celku určil hlavní cíl, na němž je založena podmínka vyplácení zisků.

80 Kdyby se ukázalo, že sledovaným cílem je, aby se k investorům, kteří využili služeb investičního fondu, dostaly do nejrychleji zisky, kterých dosáhly, nebyla by situace investičního fondu-nerezidenta, který zisky pocházející z jeho investic nerozděluje, i když jsou považovány za vyplácené, objektivně srovnatelná se situací investičního fondu-rezidenta, který vyplácí své zisky za podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy.

81 Pokud by naopak sledovaný cíl spočíval především ve zdanění zisků u akcionáře investičního fondu, pak je třeba mít za to, že investiční fond-rezident, který skutečně rozděluje své zisky, a investiční fond-nerezident, jehož zisky rozdělovány nejsou, ale považují se za vyplácené a jsou jako takové zdaněny u akcionáře uvedeného fondu, se nacházejí v objektivně srovnatelné situaci. V obou případech se totiž zdanění přesouvá z investičního fondu na akcionáře.

82 V této poslední uvedené situaci by odmítnutí členského státu přiznat investičnímu fondu-nerezidentovi vrácení daně z dividend, kterou musel zaplatit v tomto členském státě, z důvodu, že každoročně nerozděluje svým akcionářům nebo podílníkům veškeré investiční výnosy, a to do osmi měsíců po uplynutí jeho účetního období, přestože v členském státě sídla tohoto fondu se podle použitelných právních předpisů investiční výnosy, které nebyly vyplaceny, považují za vyplácené nebo jsou zahrnuty do daně, která je v takovém členském státě vybírána od akcionářů či podílníků uvedeného fondu, jako by byl tento zisk vyplacen, představovalo omezení volného

pohybu kapitálu.

83 Takové omezení je p?itom p?ípustné pouze tehdy, jestliže je založeno na naléhavých d?vodech obecného zájmu, je zp?sobilé zaru?it uskute?n?ní cíle, který sleduje, a nep?ekra?uje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 24. listopadu 2016, SECIL, C?464/14, EU:C:2016:896, bod 56).

84 Je však t?eba uvést, že ve v?ci v p?vodním ?ízení nizozemská vláda takové d?vody u podmínky týkající se výplaty zisk? dot?eného investičního fondu neuvedla.

85 Za t?chto podmínek je na t?etí otázku t?eba odpov?d?t tak, že ?lánek 63 SFEU musí vykládán v tom smyslu že brání právní úprav? ?lenského státu, která stanoví, že investičnímu fondu-nerezidentovi nebude vrácena da? z dividend, kterou musel odvést v tomto ?lenském stát?, z d?vodu, že nespl?uje právní podmínky stanovené pro toto vrácení, tedy že každoro?n? nevyplácí svým akcioná?m nebo podílník?m veškeré investiční výnosy, a to do osmi m?sí? po uplynutí ú?etního období, když se v ?lenském stát? jeho sídla považují podle použitelných právních p?edpis? investiční výnosy, které nejsou vyplaceny, za vyplacené nebo jsou zahrnuty do dan?, která je v tomto ?lenském stát? vybírána od akcioná?? ?i podílník?, jako by byl tento zisk vyplacen, a když s ohledem na cíl, na n?mž jsou založeny tyto podmínky, se takový fond nachází v situaci srovnatelné se situací fondu-rezidenta, který má nárok na vrácení této dan?, což musí ov?it p?edkládající soud.

K náklad?m ?ízení

86 Vzhledem k tomu, že ?ízení má, pokud jde o ú?astníky p?vodního ?ízení, povahu inciden?ního ?ízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu p?ed p?edkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech ?ízení p?íslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé p?edložením jiných vyjád?ení Soudnímu dvoru než vyjád?ení uvedených ú?astník? ?ízení se nenahrazují.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (sedmý senát) rozhodl takto:

1) **?lánek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úprav? ?lenského státu, která stanoví, že investičnímu fondu-nerezidentovi nebude vrácena da?, která byla sražena z dividend, jež uvedený fond získal od subjekt? usazených v tomto ?lenském stát?, z d?vodu, že neprokáže, že jeho akcioná?i nebo podílníci spl?ují podmínky stanovené touto právní úpravou, s výhradou, že tyto podmínky fakticky neznevýhod?ují investiční fondy-nerezidenty a že da?ové orgány vyžadují, aby dodržení uvedených podmínek prokázaly rovnž investiční fondy-rezidenti, což musí ov?it p?edkládající soud.**

2) **?lánek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úprav? ?lenského státu, která stanoví, že investičnímu fondu-nerezidentovi nebude vrácena da? z dividend, kterou musel odvést v tomto ?lenském stát?, z d?vodu, že nespl?uje právní podmínky stanovené pro toto vrácení, tedy že každoro?n? nevyplácí svým akcioná?m nebo podílník?m veškeré investiční výnosy, a to do osmi m?sí? po uplynutí ú?etního období, když se v ?lenském stát? jeho sídla považují podle použitelných právních p?edpis? investiční výnosy, které nejsou vyplaceny, za vyplacené nebo jsou zahrnuty do dan?, která je v tomto ?lenském stát? vybírána od akcioná?? ?i podílník?, jako by byl tento zisk vyplacen, a když s ohledem na cíl, na n?mž jsou založeny tyto podmínky, se takový fond nachází v situaci srovnatelné se situací fondu-rezidenta, který má nárok na vrácení této dan?, což musí ov?it p?edkládající soud.**

Podpisy

* Jednací jazyk: nizozemština.